

v mezích svého trestního oprávnění, vyměřiv doplňkový trest podle trestní sazby na nové činy dopadající, totiž od 6 měsíců do 5 let, pokud se týče od 1—5 let podle §§ 178, 179, 180 tr. zák., na něž se při výměře trestu výslovně odvolává, a doplňkové tresty (1 rok, 2 měs., 5, 10 měs.) v žádném případě nepřekročí nejvyšší trest stanovený v zákoně na skutek přísněji trestný (10 let — § 142 tr. zák.).

Zmateční stížnost vychází z mylného předpokladu, že soud vyměřil doplňkový trest v sazbě 5—10 let, čehož však není: ve skutečnosti doplnil svým rozsudkem, znějícím na lehčí činy trest uložený dřívějším rozsudkem porotního soudu pro těžší trestné činy na míru předpokládatelnou pro případ současné výměry trestu. Názor stížnosti, že nalézací soud nemůže za žádných okolností vyměřiti trest, který by připočtením k dřívějšímu trestu dal součet přes 5 let — je neudržitelný; vedl by k nemožnému důsledku, že by v případech, kde předcházela rozsudek porotního soudu s trestem 5letého nebo vyššího žaláře, soud nalézací nesměl uložit žádný trest doplňkový, i kdyby šlo o sebe těžší trestné činy ohrožené trestem od 1 do 5 let. Bylo proto zmateční stížnost zamítnouti.

Zmateční stížnosti obžalovaných Josefa Š-a a Aloisa Š-y namítají proti odsouzení pro zločiny podle §§ 81 a 157 tr. zák., že první soud nesprávně posoudil otázku promlčení obou zločinů a tím zavinil zmatečnost podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. Tento zmatek je sice dán, arci z jiných než zmateční stížností obžalovaných uplatňovaných důvodů, k němuž však podle § 290 tr. ř. jest přihlížeti z povinnosti úřední. Především nemůže býti pochybnosti o tom, že podle zjištěného stavu věci nejde vůbec o souběh zločinu podle § 81 se zločinem podle § 157 tr. zák., nýbrž o zločin podle § 81, kvalifikovaný podle § 82/2 tr. zák. Odpor spočíval právě v oné činnosti, kterou soud podřaduje § 157 tr. zák. Když pak z této násilné činnosti vzniklo těžké poškození rázu v § 152 tr. zák. uvedeného, spadá celá činnost pod § 81 tr. zák. a § 82 vyšší sazba tr. zák.; jde tedy o jeden a týž čin, totiž o zločin podle § 81 tr. zák., kvalifikovaný podle § 82/2 tr. zák. a je pochybeno, když nalézací soud onu jednotnou činnost rozčlenil v jednotlivé součástky a tyto kvalifikoval jako samostatné zločiny (rozhod. víd. nejv. soudu č. 1303 a 3199 citov. u § 34 tr. zák. Manz. vydání). Jde-li však podle toho, co uvedeno, jen o zločin podle § 81 tr. zák., vztahuje se naň amnestie Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. a bylo proto podle §§ 1 a 2 tohoto nařízení z moci úřední — vzhledem k § 290 tr. ř. — odsuzující výrok pro zločiny podle §§ 81 a 157 tr. zák. (správně podle §§ 81 a 82/2 tr. zák.) ohledně obžalovaných Josefa Š-a a Aloisa Š-y zrušiti, obžalovaného Š-u úplně zprostiti a obžalovanému Š-ovi pro zbývající přestupek podle § 460 tr. zák. uložit nový trest.

Čís. 4925.

Jde-li o tiskopis, jehož rozšiřování bylo soudním nálezem zakázáno, poněvadž v některých místech shledána skutková podstata trestných činů, jest nalézací soud — zprošťuje rozšiřovatele z obžaloby pro tyto trestné činy, poněvadž nedospěl ku přesvědčení, že závadný obsah znal — povinen (§ 262 tr. ř.) zabývatí se otázkou, nejde-li aspoň o skutkovou

podstatu přečinu čl. III č. 3—5 zák. čís. 142/1868 v ideálním souběhu s přečinem § 24 tisk. zák.

(Rozh. ze dne 20. února 1934, Zm I-116/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 31. října 1932, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podle § 15 čís. 3 a přečiny podle § 15 čís. 2 a § 18 čís. 2 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v části zprošťující obžalovaného z obžaloby pro zločin podle § 15 čís. 3 a přečiny podle § 15 čís. 2 a § 18 čís. 2 zákona na ochranu republiky, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Podle skutkového předpokladu nalézacího soudu předal obžalovaný v květnu 1931 15 brožurek s nadpisem »Verhindert den drohenden Krieg« Jindřichu G-ovi s příkazem, aby je rozprodal. Soud uznal obžalovaného proto — a pro rozdávání dvou jiných tiskopisů (letáků) mimo místnost řádně k tomu ustanovenou — vinným přestupkem podle § 23 zákona o tisku čís. 6/1863 ř. zák., zprostil ho však z obžaloby pro zločin podle § 15 čís. 3 a přečin podle §§ 15 čís. 2 a 18 čís. 2 zákona na ochranu republiky čís. 50/1923, poněvadž nedospěl ku přesvědčení, že obžalovaný závadný obsah brožurky znal. Právem napadá zmateční stížnost státního zastupitelství tento osvobozující výrok z důvodu, že se soud nezabýval vůbec otázkou, nezakládá-li jednání obžalovaného alespoň skutkovou povahu přečinu podle čl. III čís. 3 až 5 odst. 2 zákona čís. 142/1868 (ve znění § 42 zák. čís. 50/1923) a v ideálním souběhu s tím přečinu podle § 24 zákona o tisku (rozhodnutí víd. sb. 2243 a 2616; Liszt, Lehrbuch des oesterr. Pressrechtes, 1878, str. 332 a 336), ač šlo o tiskopis, jehož rozšiřování bylo nálezem krajského trestního jako tiskového soudu v Praze ze dne 25. června 1929 zakázáno, poněvadž v určitých místech shledána skutková podstata naznačených trestných činů. Nalézací soud zřejmě porušil tím svoji povinnost plynoucí z ustanovení § 262 tr. ř. a zatížil rozsudek zmatkem — ne sice, jak stížnost se domnívá, podle čís. 7, ale podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Bylo proto rozsudek v napadené části, jakož i ve výroku o trestu a výrocích souvisejících zrušiti jako zmatečný. Zrušovacímu soudu nelze však ještě ve věci samé rozhodnouti, poněvadž jen skutkově zjišťovací činností, vyhrazenou soudu nalézacímu, lze vyřešiti otázku, jednal-li obžalovaný nedbale, jakž vyžaduje podstata čl. III zákona čís. 142/1868 a ovšem i — při nejmenším — § 24, I. příp. zák. o tisku čís. 6/1863 (rozh. nejv. s. čís. 2257).